

Holické Noviny

Číslo 3

Červenec 2001

Červencová slavná výročí

Příchod Konstantina a Metoděje na Moravu

V 9. století vládl na Moravě rod Mojmírovců. Z něj pocházel i moudrý kníže Rastislav, který vládl na tomto území v letech 846 - 870. Knížeti se nelíbilo, že se lidé klaní různým bůžkům, věří v sílu studánek a stromů a jsou tedy pohany a nevěří v Ježíše Krista. Kněží, kteří v té době přicházeli na Moravu z ciziny, aby šířili křesťanství, však kázali latinsky a mše byly pro prostý lid nesrozumitelné. Proto se kníže rozhodl, že pozve na Moravu dva kazatele, bratry Konstantina (Cyrila) a Metoděje. Tito bratři pocházeli z řecké Soluně, kde sídlilo v té době mnoho Slovanů. Proto tito bratři znali dobře slovanský jazyk. Konstantin pro tento slovanský jazyk vymyslel písmo a přeložil do něj část Bible. Písmo se nazývalo hlaholice. Oba bratři kázali na Moravě, lidé jim dobře rozuměli a sbíhali se k nim zdaleka. Tito bratři se stali šířiteli nejen křesťanství, ale také zakladateli písemnictví většiny slovanských národů. Oba bratři byli církví prohlášeni za světce a stali se spolupatrony Evropy.

Mistr Jan Hus

Postava Mistra Jana Husa dlouho rozdělovala český národ. Zatím co pro katolíky to byl kacíř, evangelíci všech vyznání ho považovali za mučedníka a velkého reformátora církve. Hus

vystudoval na pražské univerzitě, kde se seznámil s názory reformátorů církve. Viděl církev rozvrácenou bojem papežů i nevhodné kněze hromadící majetek a peníze. Věřil, že církev lze napravit návratem k původní apoštolské chudobě. Jeho kázání v Betlémské kapli přitahovala prostý lid, měšťany i šlechtu. Nejprve byl Jan Hus vykázán z Prahy, ale i na venkov za ním proudily zástupy věřících a on stále svou myšlenku chudé církve prosazoval. V té době se konal v městě Kostnici církevní sněm (koncil), který měl také myšlenku nápravy církve řešit. Sněmu předsedal německý a uherský král Zikmund Lucemburský. Koncil povolal také Mistra Jana Husa, aby své myšlenky hájil. Jan Hus po dlouhém váhání do Kostnice odjel. Jaké bylo však jeho překvapení, když byl okamžitě po příjezdu uvržen do vězení. Hus byl připraven své reformy hájit, ale jediné co chtěl koncil slyšet, bylo odvolání jeho představ o změnách v církvi. Pokud prý své učení neodvolá, bude mu hrozit smrt. Mistr Jan Hus ani pod tímto nátlakem své učení neodvolal. Věřil, že má pravdu, která mu byla cennější než jeho život. Koncil ho odsoudil a 6. července 1415 byl na břehu Rýna upálen. Husův popel rozmetali do řeky, aby po něm nezůstala žádná památka.

JH

Zajímavosti z historie

Rybníky

Protože mezi námi žije mnoho rybářů, kterým voda teče či stojatá a v ní míhající se ryby jsou nade vše, podívejme se trochu do minulosti, jak to bylo s rybníky, rybáři a pytláky u okolí Holice blízkém i vzdáleném. Moje spolužačka a holická rodačka Věra Spáčilová roz. Dostálová mi poslala kapitolu z knihy "Z MINULOSTI NAŠEHO KRAJE 1928 - I. díl", kterou napsal pan Zdeněk OPLUŠTIL, rodák z Bohuňovic. Všimá si v ní historie obcí, panovníckých rodů, různých událostí, přírody a pod. a to hlavně v oblasti kolem Olomouce. A právě z kapitoly "RYBNÍKY", která je velice obsáhlá, vám předkládám zkrácený a upravený výtah.

Při pohledu na obraz staré mapy podívá se zajisté každý tomu množství rybníků, jimiž se honosila severozápadní část našeho kraje. A to ještě nejsou všechny rybníky, jak bývaly ve starších stoletích. Nejsou již např. zakresleny rybníky boňovský, huzovský a j. Kromě jiného jsou tu nápadny také cesty. Lidé už v dávných dobách vyhledávali vždy nejlepší a nejvhodnější směr v terénu. Tyto směry, cesty tolika generacemi vyzkoušené zůstaly dlouho nezměněny. Cesta z Olomouce do Šternberka vedla přes Chválkovice, Týneček, Hlušovice, Loděnici a Šternov stejně ve století XV. jako o tři sta let později. Jinými cestami, dnes

namnoze zcelováním zrušenými, jezdilo se nejen do polí, ale hlavně do osad, z nichž některé zanikly. Příkladem slouží bývalá cesta do Bohuňovic za sušim k Prlovu, která by nás zavedla do té osady před pěti sty lety zničené.

Hospodářství rybníčné mělo v XV. a XVI. století přední místo a přinášelo velké užitky. Všichni stavové, pokud neměli rybníků starodávných, za celé století XVI., jako o závod zakládali na lukách nové a nové rybníky. Páni tehdy přiznávali, že rybníkářství nevyžaduje mnoho nákladu na opatrování a podléhá nejméně nehodám a škodám. Kronikáři dokládají, že při tehdejší neobmezeném panství nad statky a lidmi, při tak laciných pracovních silách robotníků, jež z jednoho panství na druhé bráti se smělo, pak pro zavedení hojných postních dnů, podniky šlechty a jiných pánů se dařily. Poznáme z toho, že opět jen robotný lid umožnil zkvetání tak výnosného a rozšířeného odvětví hospodářského, a že proto i břemena na poddaný lid uvalená byla velká. Seznali jsme, že klášter hradištský již koncem XI. stol. měl dva rybníky. Augustiniáni šternberští měli rybníky u Žerotína. Roku 1469 smluvili se se svými "lidmi dědičnými z Žerotína o díl pastvistka", jimž zvětšili svůj rybník. Za ten kus dali jim jiné pastvisko, - "aby v ničem nehynuli" s tou výjimkou, že budou okopávat jejich dvůr příkopy a na náspu dělati plotek, aby se neděla škoda na obilí.

Kláster slíbil couditi vždy příkopu, již vedena voda na rybníky "skrz Vadín a Dubovů", by se žerotínským pastvisko nebahnilo. K tomu jim prominul poplatek patnácti vajec a půl měřičky chmele z každé čtvrti a všečen "telecí plat". Poddaným zbývalo, jak psáno ve smlouvě, odváděti ještě po 15 vejcích a po jedné měřici chmele ze čtvrti "a to věčně, a to nade všecko, aby nám Pán Bůh dal na tom rybníku štěstí a oni lidé naši dědiční tu v Žerotíně jsou na nás i na potomky naše lépe vzpomínali a odbývati poplatků jiných a robot lépe mohli ..."

Augustiniáni očekávali z rybníků veliký výnos, když žerotínským pustili "tu pravou svobodu, aby mohli svůj statek dáti a poroučeti přátelům svým domácím i přespolním a svým statkem naložiti, jakby se jim nejlépe zdálo. Než toliko to vyjímáme, aby ti lidé, kterýmž se poroučí, z dobrého lože přišli a byli."

V článku se dále můžeme dočíst o tom, jak se tehdy rybníky zřizovaly, jak se o ně pečovalo, jak se jmenovaly i jak se vylovovaly. Však se začněte do dalších řádků.

Jak byly rybníky zřizovány dovídáme se z knihy, kterou sepsal v roce 1547 olomoucký biskup Dubravius. Ač biskup tuto práci nechtěl dáti do veřejnosti, obává se výčitky, že jako duchovní obírá se přespříliš věcmi světskými, přece na prosby přátel svolil, aby knížka byla vydána tiskem. Nebyla nejmenší, majíc 93 stránek, a byl to jeden z prvních spisů hospodářského obsahu u nás vůbec.

Jan z Doubravky tedy radí poznati všechny vlastnosti místa, kde rybník založiti chceme, neboť jen ten rybník bude dobrý a vydatný, který na příhodné půdě založen také příhodnou polohou má. "Nezapomínejme na to, aby někde nablízku tekł potok nebo řeka. Jen lehkomyšlný člověk by založil rybník na suchém místě, a čekal na potřebnou vodu pro rybník jen z mračen."

Této chyby se dopustil hradištský klášter, když založil boňovský rybník "U Hrabiny". V pozdějších letech zřídil totiž umělý přítok vody z bělkovického potoka tím způsobem, že na konci Bělkovic zdvihl řečiště stavem a naháněl vodu na svůj rybník. Z toho, jak jsme se již dočetli, vznikl spor (r. 1553.)

V knížce "De piscinis etc." upozorňuje dále biskup, že rybníkář musí věděti, kde má mlád, jedno-, dvou- a tříletou, aby je podle toho přenášeti mohl. "Také je rybám prospěšné, jsou-li pohromadě stejného stáří a těla, tím snáze při výživě dorůstají. V našich krajinách stačí nám trojí rybníky. První je pro nejmladší plůdky a protože nejmenší mají rybník menší. Druhý rybník je pro kapry roční, větší rybník než první. Třetí největší, pro výkrm určený, pro určitý počet kaprů podle svých rozměrů.

Rybníky jmenovaly se různými jmény: v XV. stol. byl u Žerotína "Přídolský", u Loděnice "Člunovský", u Bystřice "Oborný", v Blatci říkali rybníku "Přídál", v Holici "Žákovec", v Přerově "Netušil".

Dále vzniká otázka, kdo konal všechny práce se stavbou rybníka spojené? Rozumí se samo sebou, že činili tak poddaní,

než ne všechno. Nejdůležitější práce, a sice stavění hrází, ponechány bývaly rybníkářům, jež vrchnost najímala.

Byli to lidé, kteří se vlastně zaměstnávali kopáním příkopů kol pevností zvláště za válek tureckých v Uhrách, odkud pak táhli do sousedních zemí pracovati při zařizování rybníků. Sužovatelé země, neboť se spojovali s propuštěnými žoldnéři, žebrotou, zlodějstvím a zbojnictvím, obtěžujíce lid. Ještě v roce 1612 vyhlásil zemský sněm na ně policejní předpisy. Rybníkáři byli pověstni svým chlubičstvím a pijáctvím. "Jede mu huba jako rybníkáři," toť přísloví, jež své původy dlouho přežilo.

Městské hospodářství rybníčné opatrovali konšelé svými zřízenci buď sami, nebo rybníky pronajímali. Stálí zřízenci k rybníkům městským byli "fišmejstr" a několik pacholků porybných, kteří rybníky hlídávali. Těm nařizováno, aby na

všechno dobrý pozor byl, rybky prý vyskakují "přes zájezdky", někdy i splavem dolů běží. "Trefuje se také, že ouředník rozkáže holomkům - odejde - a oni nejméně půjdou do krčmy." Olomouc měl roku 1578 11 rybníků větších: V Holici, Horce, Mezicích, Hunčovicích, Dubčanech, Loděnici a velký rybník - starý - od Vsiska ke Grygovu. Chytání ryb bylo poddaným přísně zakazováno, ale přes to přistižen byl "v lapání ryb v traubě pod velikým rybníkem u Vsiska" Vítek Haldej z Holice. Také v Loděnici lovili potají často "pode mlýnem v struze, která jde na rybník záhumenní," ani "v kaluhách u Hunčovic nedopřáli páni úředníci Štěpánu Předišovi naloviti si ryb. Při robotě na rybnících pacholci z dědin schválně rozsypávali džbery ryb nebo z beček kapry brali (dubčanští), na rybníku hlusovském kterýsi dokonce ryby střílel. Když se r. 1582 lovalo v holickém Žákovci, Linhart Hermon ukradl ze džbera 3 kapry a schoval je za

ňadra. Byl však přichycen od samého pana Blažeje Teyschla, toho času úředníka, a rozsudek zněl: "...páni slušnou příčinu měli jeho jim ku příkladu na hrdle trestati, ale prohlídajíce na poníženou prosbu matere jeho a přimluvu dobrých lidí, páni sobě na ten čas v moci své pozuostavují." Pro 3 ryby měl zloděj "slušně" propadnouti hrdlo.

Na rybníčních hrázích bývaly domky pro fišmisty a hlásky, jiné snad sloužily za stanoviště, odkudž měšťané stříleli zvěř a ptactvo vodní, jehož se tu mnoho zdržovalo. Ještě na začátku 18. století zastřelili v Grygově bobra a prodali ho do Kartouzského kláštera v Olomouci.

Páni olomoučtí dávali za trest robotu při čištění rybníků šenkýřů, kteří prodávali cizí piva. Matuš Kněz z Horky musil osobně za šenk piva třebovského v lovisku rybníka loděnického krče klučiti. Také loděničtí šenkýři Jakub Šrámek a Valenta Šarganů stejně se provinili a stejně klučili "krče v altýřích pod velikým rybníkem."

pokračování příště

Pátráme v naší historii

Nejstarší písemné zprávy o Holici

Zpracováno podle článku ing. Janáska o Holickém sborníku vlastivědných prací - I/1966.

Doba, kdy byla naše obec založena, či lépe kdy byly vystavěny její první chalupy - není známa a sotva se komu podaří to přesně určit.

Můžeme proto jen odhadnout stáří toho kterého místa dle nejstarší písemné zprávy. Tak Olomouc, se kterou pojí naši obec staleté svazky, má nejstarší záznam ze své historie v "Kosmově kronice české", a to z roku 1055, kdy kníže Vratislav utekl před svým bratrem knížetem českým Spytyhněvem do Uher "zanechav svou manželku na hradě v Olomouci ...".

O Holici je zaznamenána první písemná zpráva mnohem později - o více než 220 let - t.j. r. 1275.

V následujícím uvedeme překlady několika opisů listin z nejstarší historie naší obce, jak je uvádí Antonín Boček, historiograf a archivář moravský, ve své sbírce starých listin z dějin Moravy, zvané "Codex diplomaticus et epistolaris Moraviae". Český překlad pořídil ředitel gymnázia Rudolf Híkl.

Boček CDM, sv. IV. str. 164 - 166. český překlad:

Rozhodnutí sporu mezi klášteřem Hradištským a mezi měšťany olomouckými o hranicích sousedních vsí a o hospodách klášterních. V Olomouci 3. listopadu 1275. Následujícího dne však podle rozkazu spolu již řečenými pány zemskými a s úředníky hradu olomouckého přišel jsem ke vsi Bystrovany /o orig. Bystrowici/, kterou Robert, kdysi opat hradištský svatě paměti koupil, kterou také nejjasnější král pro zmiňný svou opravdovou štedrostí potvrdil privilegium jmenovanému kostelu hradištskému a ji samu jsem obešel úplně na straně lesa holického, patřícího panu králi a beneficiu /ne úřadu/ hradu olomouckého, které se obecně zve Podstole, což drží pan Don a na straně lesů vsí Hodiňany /ne Hodolany/, Chvoálkovic, Bukovan a Bystřice, před nimiž /průvodci/ jsem dal označiti všude hranice podle zvyku země hromadami, které se obecně nazývají také kopci, rozkazuje všem pod trestem výše označeným, aby se nikdo v budoucnu neodvažoval je měniti nebo poškozovati....

Z originálu kláštera hradištského.

Poznámka: V této listině se píše sice o lesu Holici, ale je možno předpokládat, že již tehdy zde obec Holice byla a že les byl zván podle ní. /Viz. článek: Původ názvu Holice./

Další literatura z roku 1276 tento názor potvrzuje:

Boček CDM IV. str. 173 - 174. český překlad: /ředitel Rudolf Híkl/

Otakar, král český a markrabí moravský, potvrzuje rozhodnutí spor mezi klášteřem hradištským a měšťany olomouckými a rozhrančení vsí Hejčina a Bystrovan o hospodách kláštera.

Datumováno v Brně 28. dubna 1276.

Otakar z boží milosti král český, vévoda rakouský, štyrský, markrabí moravský ... všem na věky. Vhodné je a spravedlivé, co shoduje se s rozumem, aby to, co se projednává slavnostně pro paměť budoucích, bylo upraveno ve veřejný doklad a zolášť to o čem rozhodla výsost našeho majestátu, aby se stalo. Přítomnou tedy listinu ať zná jak přítomný věk, tak i nastupující pokolení, že chtějíce, aby obchůzka vsi Bystrovan, kterou kdysi důstojný opat kláštera hradištského koupil od měšťanů olomouckých, vykonaná ze strany Holice naší /latinsky:...ex parte Holice nostre.../ a majetku našeho hradu olomouckého, jež se obecně nazývá Podstole, kterou drží pán z Vrahovic a ze strany vsí Hodinan, Chvoálkovic, Bukovan a obchůzka vsi Hejčina, kte rá je zahrnuta v listinách samého

kláštera a zajisté také poslání jmenovaného Budiše, důstojného opata řečeného kláštera.

Někteří autoři neuznávají výše uvedené zprávy za nejstarší písemnou zmínku o sídlišti Holici, nýbrž jen o lese zvaném Holice. Naproti tomu univ. prof. L. Hosák vícekrát se zmiňuje o vsi Holici roku 1275 /Historický místopis střední a severní Moravy - 1959 str. 45: "Ves Holice s lesem téhož jména byla r. 1275 lénem k olomouckému hradu".

Mnohé čtenáře snad napadne, kde se nalézají originály výše uvedených listin svědčících o stáří Holice. Měly by být v archivu města Olomouce nebo Kláštera Hradisko, ale nejsou.

Prof. Dr. L. Hosák ve svém pojednání "Kritické poznámky k moravské středověké analistice" ve Sborníku vysoké školy pedagogické v Olomouci uvádí následující:

Anály hradištsko - opatovické: Text těchto análů se dochoval jedině v téměř soudobém předpisu v pergamenovém kodexu č. 395 dvorské knihovny ve Vídni na foliích 87 až 148.

J. Tiege dokázal, že pozdější kronikář kláštera hradištského Tetzel /pracoval na konci 16. a na poč. 17. stol./ měl v rukou buď tyto anály, nebo alespoň pramen od nich odvozený.

Další - třetí listina svědčící o stáří naší Holice pochází z roku 1306 a je vydána Václavem III. posledním Přemyslovcem, který byl ještě téhož roku zavražděn v Olomouci.

Václav, král český a markrabě moravský, nařizuje obci Olomouci vysekati křoviska Horku pro založení vsi, jež má býti nazývána Au /Louka/. Dále se v listině na jiném místě píše: ...Titěž občané zřídí tamtéž nově vesnici Au řečenou, pro kterou udělujeme plné osvobození od poplatků a všeobecných daní na deset let nepřetržitě počítaných ode dne data této listiny. Když tato lhůta uplyne, budou povinni tito měšťané z každého lánů této nové vsi po jednotlivá léta tolik nám daně odováděti a platiti, kolik se ročně platí ze kteréhokoliv lánů ve vsi Holice, jež řečenému městu náleží. /latinsky:...quatum de unoquoque laneo in villa Holitz, que ad predictam civitatem pertinet, solvitur annuatim./

Na svědectví tohoto ustanovení přikázali jsme vyhotoviti tuto listinu a opatřiti ji pečeti našeho majestátu.

Dáno v Praze léta Páně 1306 dne 2. července v druhém roce našeho panování. /"a bohužel také posledním ..."/.

Následující už čtvrtá listina se zmínkou o Holici je z roku 1314 a je uvedena v Bočkově CDM sv. VI str. 57. Zkrácený český překlad:

Městská rada olomoucká daruje Rudolfovi z Rudolfsdorfu a Jindřichovi ze Svatonovic louky Pyrkwiesen /ne březové louky/ zvané a křoviska při řece Moravě, aby tam založili ves Neudorf /ne Nové Sady/. Datumováno 16. ledna 1314.

Dále se v listině mimo jiné píše: "...darovali jsme počestným mužům Rudolfovi z Rudolfsdorfu a Jindřichovi ze Svatonovic naše křoviska pod naším městem směrem k Moravě ležící a luka Pyrkwiesen se 24 lánů ornými v lánovém katastru naší vsi Holice, aby na těchto křovíštích založili vesnici, již Neudorf nazveme, ..."a dál pak: "...svobodu ode všeho. Potom čase budou odováděti 9 loktů z lánů a desátky jako vesničané holičtí."

Všechny výše opsané listiny v překladech z let 1275 až 1314, tedy v období čtyřiceti let, tvoří základ našich vědomostí z nejstarší minulosti Holice, jsou to nejstarší písemné zprávy, které se nám dochovaly o naší obci. I když se týkají obce jen nepřímo, jsou nesporným svědectvím jejího staletého života.

Podle materiálu z "Holického sborníku vlastivědných prací" - 1966.

Zpracoval: Silvestr Tomášek

Nezapomeňme na naše statečné občany!

Holičtí letci na válečném nebi

V měsíci květnu jsme vzpomínali na vítězství nad nacistickým Německem. Vzpomínali nebo už je to pro mnohé přežití? Láska k vlasti a k národu to je nyní přežití - extrémismus. Dnešní mocipáni se snaží tento vzácný cit potlačit. Po skončení II. světové války se naše vlast po rozdělení Evropy na západní a východní dostala do skupiny socialistických zemí.

A tak jsme byli vychováni k internacionalismu, k solidaritě pracujících na celém světě.

Když se vrátíme do naší historie, kdy náš národ prožíval období jak slávy, ale i úpadku, zjistíme, že jediné láska k rodnému jazyku a k vlasti udržela náš národ v bouřích poroby a útlaču. Láska k vlasti to byla a vždy bude síla, která překoná všechny útrapy a překážky. Proto vlastenectví nebylo nikdy po chuti našim nepřátelům, ale i "přátelům"!

V minulém měsíci květnu jsme vzpoměli na miliony padlých ve světové válce, kterou rozpoutalo Německo s cílem zničit a zotročit nejen náš národ.

V té hrozné válce za nepředstavitelných útrap také naši občané Holice bojovali proti germánské genocidě národů. Zrazení velmocemi, odzbrojení a přece v mezích svých možností jsme kladli odpor německým okupantům. Z Holice přesto že jsme byli jen vesnice, odešli do zahraničí bojovat naši nejstatečnější. Nacistické Německo zachvátilo celou Evropu a beznaděj dusila většinu národů.

Co Ladislava Valouška, Bohumila Netopila, Vladimíra Horského, Aloise Dosoudila, Vítězslava Lepaříka a další, co je přimělo k tomuto rozhodnutí v té hrozné době beznaděje?

Láska k vlasti a odpor proti bezpráví a nesvobodě!

Naše obec Holice dala do boje proti nelibostnému nepříteli a to ať už v přímém, nebo skrytém boji, ty nejodvážnější z našich řad. Nikdy nesmíme zapomenout na naše nejčestnější občany!

Hanácký klub létání vychoval řadu letců, kteří pak bojovali na všech frontách proti nacistickému Německu. Jejich jména jsou zveřejněna na památníčku padlých pilotů za druhé světové války. Naši piloti z Holice se tohoto gigantického zápasu za svobodu národů zúčastnili všichni.

Jméno **Vladimír Horský** je uvedeno na tomto skromném památníčku, který si na vlastní náklady postavili ti, co přežili válku. Jeho jméno je uvedeno v zlaté knize padlých v bitvě o Británii v katedrále Westminsterského opatství.

Z letců co přežili mnohokrát svoji smrt v bojích, se dožili konce války Ladislav Valoušek a Bohumil Netopil. Oba kamarádi z doby svého mládí a leteckého výcviku v Hanáckém leteckém klubu.

Ladislav Valoušek bojoval jak na západní frontě ve svém Spitfiru, ale i na východní frontě ve slavné Lavočce LA - 5. Bojů se účastnil až do konce války.

Bohumil Netopil prožil nesporně dramaticky válečná léta, vždyť bojoval jak ve Francii a později i v Británii u anglické perutě. Při jednom z mnohých operačních letů byl nad Abbville 24. 3. 1942 sestřelen při ochraně bombardérů. Po nedoléčení těžkého zranění prožil peklo nacistických zajateckých táborů, kdy jeho život byl denně ohrožován zlovůli dozorců.

Po osvobození ze zajetí byl znovu zařazen do RAF a po skončení činnosti se vrátil domů.

Alois Dosoudil nám známý "Montgomery" jak jsme mu říkali, prodělal strastiplnou cestu s cílem bojovat proti nenáviděnému nepříteli. Po všech útrapách a vězení se dostal přes Polsko, Rusko, Turecko do tehdejší Palestiny. Tam byl pak zařazen s ostatními vlastenci do bojů v Egyptě, Sýrii, Lýbii. Zúčastnil se urputných bojů o Tobruk, který byl uhájen proti několikanásobné přesile Afrikakorpsu. To byl začátek konce Romelových vojsk. Po přepravení do Anglie byl zařazen jako

tankista do bojů o přístav Dunkirque. Vrátil se z války jako četař zahraniční armády.

Vítězslav Lepařík byl hodnocen jako jeden z nejschopnějších a proto byl vyslán z Anglie do naší okupované vlasti. Pro paravýsadky byli vybíráni jen ti nejschopnější, kteří prodělali složitý a tvrdý výcvik. Byl vyslán jako velitel skupiny Glucinium na naše území. Jeho skupina byla omylem vysazena mimo určený prostor. V té době záchranné adresy byly už všechny pod kontrolou gestapa. A tak nezdar, těžké podmínky a v neposlední řadě zrada mezi ilegálními bojovníky ukončily činnost této skupiny. Co to znamenalo si můžeme jen mlhavě představit. Ve spárech gestapa všichni postupně zahynuli.

Kolik našich občanů zahynulo v německých mučírnicích a koncentračních táborech jen proto, že měli rádi svoji vlast a svobodu.

Kolik našich občanů si prožilo svá utrpení jen proto, že vlast a národ byl pro ně přednější než zrada a zapradanost.

Jejich jména jsou uvedena na památníku našich padlých. Vzpomeňme na naše padlé, na všechny ty skromné hrdiny, kteří své vlasti obětovali zdraví i životy.

Máme velký dluh v hodnocení jejich činů, zejména když vzpomínáme na ty, kteří byli poválečným režimem ještě pronásledováni. Proč? Protože vlastenectví, láska k vlasti se nikdy nebude našim nepřátelům hodit do jejich programu: podřídit si a využívat náš národ. Pokud láska k rodnému jazyku, láska k vlasti nezahyne, nezahyne i náš národ!

Poznámka:

O našich občanech budou v Holických novinách postupně uváděny podrobně jejich životní osudy. Pokud máte informace a doklady o našich občanech, kteří svými činy si zaslouží naši úctu, napište na Komisi místní části Holice.

Zahradník Ladislav
člen KMČ Holice

KD LOLA A PŘÁTELÉ SPORTOVNÍHO LÉTÁNÍ NA BÝVALÉM LETIŠTI V HOLICI

ve spolupráci s KMČ č. 4 - Holice
Vás srdečně zvou na výstavu

"POD KŘÍDLY BYLO LETIŠTĚ OLOMOUČ - HOLICE"

- * Historie a fotodokumentace sportovního létání v Holici
- * Výstava modelů letadel (až 3,5m)
- * Výstava plastových modelů
- * Sportovní parašutismus

a dále též na výstavu světové unikátní sbírky

"LETCI NA VÁLEČNÉM NEBI 1. A 2. SVĚTOVÉ VÁLKY"

- * Pilotní odznaky - největší autentická sbírka na světě - poprvé v ČR!!!
- * Rekonstrukce profilů letců a letadel všech států
- * Velké přelety na medailích
- * Letecké meetingy 1. republiky
- * Vzducholodě a hrabě Zeppelin

KDY: 25. 6. - 29. 6 2001 (v případě zájmu i déle), vždy od 9 do 18 hodin

KDE: v kulturním domě LOLA, Sudova ul. 16, Olomouc - Nový Svět

INFORMACE: 068/5413876 nebo 0603/380611

ZPRÁVY z jednání KMČ č. 4 HOLICE

V měsíci dubnu KMČ jednala o:

- žádosti MUDr. Losové o pronájem části Mat. školy
- připomínkách k jízdním řádům linek zajižďejících na MASOKOMBINÁT
- znovu jednala o stížnosti p. Fojtíkové, která byla vznesena na MMO - dosud nebylo na ni odpovězeno
- projednala zprávu primátora Ing. M. Tesaříka na stížnost občanů z ulice Hollarovy
- projednala zprávu o připravované rekonstrukci Návsi svobody
- nutnost svolání besedy občanů s vedením MMO

V měsíci květnu KMČ jednala o:

- žádost manželů Dostálových o pomoc k dokončení záležitosti zastávky MHD u lékárny
- otázkách majetkoprávních - pronájem, prodej pozemků a budov
- žádost KD LOLA na Novém Světě o pomoc při výročních oslavách, zajištění materiálů pro výstavu k výročním oslavám dnes již neexistujícího holického letiště
- vydaných stavebních povolení a zahájených územních řízení
- stížností občanů na nepořádek na ulicích

PRANOSTIKY

Červen:

Chladný květen, červen vlažný - je pro sýpky, sudy blažný.
Netřeba v červnu o déšť prositi, přijde, jak začnem kositi.
Když o Božím těle zmoknou na oltářích věnečky, zmoknou na lukách děvečky.
Medardova krápe - čtyřicet dní kape.
Na svatého Aloise poseč louku, neboj se!
Čím déle žežulka po Janu zpívá, tím dražší žito na trhu bývá.
Na Petra a Pavla den jasný a čistý, rok úrodný bude jistý.

Červenec:

Když červenec pěkně hřeje, o vánocích se zima zaskvěje.
Déšť na Prokopa - zmokne každá kopa.
Svatá Markyta hodila srp do žita.
O svatém Kamilu slunce největší sílu.

NAŠI JUBILANTI

V měsíci červnu a červenci se dožívají významných životních jubileí tito holičtí občané:

70 roků

VLACHOVÁ Anna
KOPECKÁ Milada
MARIANČÍK Eliáš
STIBOROVÁ Milada
JEVICKÝ Bohumil
UCHYTIL Zdeněk

75 roků

DRÁPALOVÁ Jiřina
STUDENÁ Radoslava
SEKANINOVÁ Zdenka
PAPAJOVÁ Veronika
NOVÁKOVÁ Věra
PAPAJ Viktor

80 roků

KONEČNÝ Miroslav
KOZÁK Miroslav
MARKOVÁ Anna

85 roků

ŠÍRŠOVÁ Anna
STREJČKOVÁ Anna
PETŘÍK Oldřich

K významnému životnímu jubileu přejeme všem jubilantům hodně zdraví, štěstí a osobní spokojenosti.

V minulém čísle našich holických novin "zařadoval" náš redakční šotek a v řadě jubilantů vynechal naše občany:

pana Jana SPÁČILA, který se dožil **91 roků**

a

pana Rudolfa SOJÁKA, který se dožil **92 roků**

Oběma jubilantům dodatečně přejeme hodně zdraví, osobní pohody a spokojenosti.

VÍTÁNÍ DĚTÍ

Do svazku městské části HOLICE přivítáme naše nejmenší spoluobčany - novorozeňata:

Michaelu ONDRÁKOVOU
Růženu FERKOVOU
Kateřinu ŤUIKOVOU
Andreu DUŠKOVOU
Jana BERKU
Markétu ZAPLETALOVOU
Vanessu HOLOU
Jana PODIVÍNSKÉHO
Kateřinu STOLÍČKOVOU
Michaelu KINCLOVOU
Annu RICHTERKOVOU
Matěje GRYGARA

Zprávy z městské části

Co se děje v průmyslové zóně?

Nově vybudovaná průmyslová zóna na nově pojmenované Tovární ulici se začíná pomalu zaplňovat. Přímo kosmickou rychlostí vyrostla nová hala MLS - Holice na výrobu elektromotorů. Na poutači před stavenišťem je barevně znázorněno, jak bude nový závod vypadat po dokončení: efektní vrátnice, velká parkovací plocha, úschovna kol pro zaměstnance, okolo zeleň ale hlavně bělostná prosklená hala budou tvořit pěknou dominantu těchto prostor. Provoz by měl být zahájen v průběhu měsíce července. Vzniknou tak nová pracovní místa nejméně pro 100 olomouckých nezaměstnaných v perfektním pracovním prostředí.

O kousek dál začíná vyrůstat další hala SENIOR AUTOMOTIVE CZECH s.r.o. na zpracování trubek pro automobilový průmysl. Jak bude vypadat a kdy zahájí provoz vám sdělíme v některém z dalších čísel. S.T.

Úprava Holického potoka

Aby byla zachována dokonalá funkčnost kanalizace Na Zábrani dojde k úpravě koryta Holického potoka od této ulice po propust pod železniční tratí v délce asi 160 m. Nad vyústěním kanalizace do potoka bude vybudován práh a od něj bude dno potoka sníženo a upraveno až po železniční propust. Tím se dosáhne snížení hladiny natolik, aby se voda nedostávala do kanalizačního potrubí. Současně s touto úpravou bude provedeno vyčištění obou břehů potoka od náletových stromů a křovin a snad i od černé skládky, která hyzdí levý břeh. S.T.

Poznámka redakce:

K zarážce na Holickém potoku a tudíž i k úpravě jeho koryta v úseku ulice Na Zábrani prozatím nedošlo, protože bylo podáno na OkÚ v Olomouci odvolání pana Svobody. Pokud nedojde k oboustrannému urovnání požadavků, nebude tato úprava potoka provedena.

102 roky cesty k Holickým novinám

Tak 1. číslo Holických novin již vyšlo! V Holici však již mělo několik předchůdců.

Redakcí Antonína Janáčka, sládka a ředitele Hanáckého pivovaru, od 1. března 1899 do 5. července 1901 zde vycházel časopis "Český sládek". Konec 19. a začátek 20. století zdravil své čtenáře pivovarnickým "Dej Bůh štěstí! Tento časopis byl rozšiřován po celém Rakousku dále potom do Francie, Německa a Ruska.

Redakcí Antonína Navrátila od 20. ledna 1910 do 20. července 1915 vycházel v Holici "Český věstník rakouských strojníků". Oba časopisy byly tištěny v tiskárně u Kramáře a Procházky v Olomouci.

10. listopadu 1933 na psacím stroji Underwood vydal v počtu 4. kusů Mojmir Hanuš první číslo časopisu "Tištlík", který byl pro nejmladší skauty a první číslo časopisu "Amerika", který byl pro starší skauty.

Od 23. března 1937 pokračoval Mojmir Hanuš na rozmnožovacím stroji Ha-Nek a začal zdevydávat "Hanušovu novinářskou službu hanáckou-severomoravskou" /tzv. první tiskové zpravodajství v okrese Olomouc - venkov/. Putovala k 70 příjemcům v Československu, Jugoslávii, Lotyšsku, Polsku a Rumunsku. Otištěné zprávy se po dobu čtyř let objevovaly pod značkou "hns".

Jak pokračují práce na rekonstrukci kanalizace

K 15. 5. 2001 tak, jak bylo slíbeno, byl dokončen problematický úsek kanalizace na ulici U Cukrovaru a šachta pro napojení ulice Partyzánská včetně asfaltového povrchu.

Stejný den byly zahájeny práce na 250 m úseku kanalizace Návisi svobody, východní větev a to od konečné zastávky MHD po kostel. Práce by měly být dokončeny do konce června.

V srpnu až září bude zahájena první etapa rekonstrukce Návisi svobody a to od ulice Keplerova po kostel.

Čekají nás trochu problémy s dopravou a průjezdem Holicí, ale všichni víme, že rekonstrukce návisi je nutná a neodkladná. Obrňte se proto trpělivostí a schovívatostí a těšme se na výsledek: na pěknou a upravenou Náves Svobody. S.T.

Knihovna dětem

Knihovna v Holici, pobočka Okresní knihovny v Olomouci nabízí svým dětským čtenářům nejen pravidelnou vypůjčku beletristických a naučných knih a časopisů, které jsou průběžně doplňovány, ale snaží se o zpestření zájmu dětí o knihovnu i jiným způsobem. Jsou to především soutěže, do kterých se děti rády zapojují. Nejvýznamnější z nich je soutěž "O nejlepšího dětského čtenáře", která bude slavnostně vyhodnocena začátkem června tohoto roku. Z dílčích soutěží to byla vánoční soutěž "O nejlepší vánoční přání". Jak výtvarná, tak u některých dětí i literární byla velmi zdařilá. Účastnilo se jí celkem 27 dětských čtenářů. K velikonočním si děti zasoutěžily "O nejkrásnější kraslici". I tato soutěž děti zaujala a překvapila zdařilými pracemi. Účastníkům obou soutěží udělaly radost drobné dárky, které pro ně byly zajištěny z prostředků knihovny, ale i značným podílem holických podnikatelů pana Obermana a pana Omelky. Drobnými cenami přispělo i květinářství na tř. Kosmonautů. J.B.

Nejlepší dětský čtenář

Dne 5. června 2001 byly slavnostně vyhlášeny výsledky soutěže o nejlepšího dětského čtenáře. Vyhlášení se uskutečnilo v místnosti knihovny a první tři z každé věkové kategorie byli odměněni pěknými knihami. Dostalo se však i na ty, kteří se neumístili v popředí. Drobné dárky a pozornosti jim jistě udělaly radost a povzbudili je k častějším návštěvám holické knihovny.

Vítězi čtenářské soutěže dětí do 15 let za období 1. 10. 2000 - 31. 5. 2001 jsou:

I. kategorie - Hana Šidlíková - Barbora Cabáková - Petra Šubčíková

II. kategorie - Aleš Zapletal - Tomáš Zapletal - Barbora Smičková

III. kategorie - Jana Nakládalová - Adéla Hoštičková - Jana Pospíšilová

V roce 1944 v maringotce vydávali Vilém Slezák a Ludvík Drkalec /pozdější redaktor dvou deníků v Olomouci a jednoho v Brně/ několik ručně psaných časopisů "Holičák".

Od září 1993 začal vydávat v ulici U cukrovaru "Daniel Bradáč" časopis s později ustáleným názvem "Zátka".

To je přibližně celá historie holických tiskovin a musím říci, že na rozdíl od ostatních předcházejících tiskovin jsou Holické noviny pro daleko širší okruh čtenářů, tudíž i pro Tebe náš milý čtenáři a vítaný přispívátele!

M.H.

Žijí mezi námi

Rudolf Doležal

Již osmým rokem dennodenně přijíždí z centra města do svého ateliéru, na holické Návisi svobody, akademický sochař Rudolf Doležal, který letos oslaví své významné životní jubileum. Jde o umělce, který šedesát let prezentuje svou tvorbu na veřejnosti, nejen na výstavách, ale také svými realizacemi v architektuře a prostřednictvím svých medailí, jejichž rub či líc zdobí především olomoucké kulturně historické osobnosti nebo památky (Klášteří hradisko, Přemyslovský palác, dóm sv. Václava, barokní kašny atp.). Proto jsme se rozhodli představit Vám tentokrát tohoto významného sochaře a medailéra, který zde žije mezi námi.

Nestor olomouckých výtvarných umělců Rudolf Doležal se narodil 19. 7. 1916 v Horce nad Moravou. Po vyučení v otcově štukatérské dílně studoval v letech 1933 - 1939 na pražské Uměleckoprůmyslové škole ve speciálce prof. K. Štipla a po jejím absolutoriu se vrátil do Olomouce, kde žije dodnes.

Za války se věnoval hlavně restaurování uměleckých památek po celé Hané a tvorbě portrétní. Příležitost k monumentální práci dostal až po válce. Jeho první veřejnou zakázkou pro Olomouc je sousoší Pěvci Slezských písní, které spolu s V. Hořínkem a K. Lenhartem realizoval v roce 1948 v Bezručových sadech. K jeho dalším zdejšími realizacím patří např. Výhybkář (1950), Múzy v letním kině (1958), Rodina (1960), Letec (1974), Haná (1986). Vedle monumentální tvorby se i nadále věnoval tvorbě portrétní. Nejznámější je jeho portrét olomouckého historika profesora V. Nešpora a sochaře z Dolního Újezda, který léta vedl katedru výtvarné výchovy olomoucké Pedagogické fakulty, profesora V. Navrátila. V roce 1985 vyšla o "našem" sochaři v ostravském nakladatelství Profil monografie z pera profesora dějin umění, který rovněž dlouhodobě působil na Univerzitě Palackého, Fr. Dvořáka. Jelikož teoretici umění tvrdí, že Doležalova tvorba je zakotvena v realistické tradici českého monumentálního sochařství, na jejímž počátku stálo umění J. V. Myslbeka a kterou na

Olomoucku představoval jeden z jeho posledních žáků Julius Pelikán, zeptal jsem se mistra:

1. Setkal jste se či dokonce spolupracoval s Juliem Pelikánem?

Sochaře Pelikána jsem znal od dětství. Můj otec (štukatér a modelář) pro něj od dvacátých let dělal řadu reliéfů a plastik, které dodnes zdobí mnoho olomouckých fasád. Otec si také nosil domů Pelikánovy modely a návrhy, které potom zveřejňoval. Vzpomínám si, že se mi tyto návrhy líbily a rád jsem pozoroval otce při práci. Po válce jsem jako člen umělecké komise Spazu českých výtvarných umělců několikrát posuzoval jeho věci, ale ke společné práci nedošlo.

2. Jak jste se dostal k práci medailérské?

Základy medailérství jsem se naučil za pražských studií, ale potom jsem ještě nejdnou hleděl některým medailérům "přes ruku", abych lépe pronikl do tajů této práce. Medailérství jsem bral jako úkol a nejvíce mne těšily zakázky pro olomoucké zahradnické výstaviště Flora, pro něž jsem od roku 1967 do roku 1989 trvale jako medailér pracoval, takže v tomto období jsem svou tvorbou žil mezi plastikou a medailí.

3. Vy jste autorem tzv. květinářského Oscara, co se jím míní?

V roce 1976 jsem pro Floru vytvořil ve zlatavě lesklé mosazi alegorickou figuru jakési novodobé Venuše - Novitas Olomucensis -, kterou byli na každé výstavě odměňováni nejúspěšnější pěstitelé v republice i ze zahraničí. Tak se této mojí sošce dostalo metaforické přezdíčky květinářský Oscar. Dodnes mnoha pěstitelům v řadě zemí připomíná nejen Floru, ale i Olomouc.

4. Jak se Vám líbí v Holici?

Až na poněkud stísněné prostory ateliéru se mi v Holici líbí. Možná je to i tím, že z jedné strany je můj sousedem umělecký kovář a z druhé řezbář, a oba mi v lečem pomáhají. Takže tu mám dobré kamarády. Když jsem před osmi lety přišel do Holice, měl jsem zato, že je to jen Náves svobody. Dnes již vím, že Holice je mnohem větší, a že začíná růst do krásy. Přesto si myslím, že je škoda, že zde byl zrušen cukrovar i pivovar. Ale po realizaci všech záměrů o nichž jsem četl a slyšel, bude Holice určitě nejhezčí příměstskou částí Olomouce.

5. Můžete prozradit na čem pracujete a co připravujete?

Teď pracuji na portrétu mladé ženy a jsem ve zpoždění s návrhem medaile pro jednu olomouckou instituci. Hlavně se ale soustředím na přípravu rozsáhlé výstavy, kterou k mému životnímu jubileu v září chystá Unie výtvarných umělců Olomoucka. A s ní mi začaly značné potíže. Jelikož magistrát na předložený projekt této akce Unii výtvarných umělců nepříspěl a dvě desítky oslovených potencionálních sponzorů má asi také hluboko do kapsy, budu muset svůj záměr značně zredukovat a výstavu zřejmě připravit ve skromnějším vydání i ve skromnějším prostoru. Ale jak my Hanáci říkáme "eště nebelo, abe nějak nebelo", výstava bude a všechny Holíčáky na ni srdečně zvou. Vždyť katalog k výstavě, který bude obsahovat kompletní soupis mojí medailérské tvorby, je již ve výrobě. Takže kdy a kde výstava bude dám vědět.

Za rozhovor poděkoval J. V. Zdeněk

Sport

1. HFK Holice potvrdila svoji definitivu i pro příští ligový ročník !!

Radostná zpráva se roznesla do fotbalového povědomí, když dne 9. května v existenčním utkání na domácím trávníku s KARVINOU zvítězila Holice (1 : 0) a potvrdila tak svoji definitivu i pro příští ligový ročník. Nic na tom už nemůže změnit ani dohrávaná tři ligová kola do konce soutěže. V utkání s Karvinou šlo oběma mužstvům o hodně a jedině plný bodový zisk zaručoval Holici definitivu a hostům z Karviné naději na záchranu v druholigové společnosti. Bylo to utkání plné zvratů, Holice neproměnila dva pokutové kopy, ale nakonec jednogolové vítězství ubránila a to je dobrá zpráva pro všechny příznivce.

Po skončené části podzimu měla Holice 13 bodů, což stačilo na 14 příčku v tabulce. Každé utkání v jarní části bylo náročné. První utkání jsme hráli v Ratiškovcích a prohráli 3 : 1. Doma jsme potom hostili Jihlavu a vítězství 2 : 0 znamenalo zisk třech bodů. Dobrou kondici a vůli po vítězství jsme potvrdili v dalším utkání venku, na trávníku třetího mužstva v tabulce XAVEROVA. Za výhru 2 : 1 jsme dovezli tři zlaté body. Doma s Opavou jsme vedli jedna nula až do osmdesáté minuty, kdy na konečnou remízu 1 : 1 jsme pomohli sami vlastním gólem. Ale i tak byl bod s vedoucím mužstvem tabulky úspěchem. V dalším utkání ve Zlíně jsme prohráli 3 : 1, ale co bylo horší zranil se brankář AXMAN a po operaci vazů už do konce sezóny nenastupoval. Do branky se postavil mladičkář BREZOVAN, který potvrdil svoje kvality. Nastoupil hned do utkání s Hradcem Králové. V tomto utkání se od nás odklonila zcela fotbalová štěstěna. Vedli jsme dva nula, neproměnili pokutový kop a v závěru utkání dokázal Hradec otočit skóre ve svůj prospěch a nakonec zvítězit 3 : 2. Do mostu jsme jeli s odhodláním bodovat. Stín porážky s Hradcem přece jenom zanechal na našich kopačkách ztuhlost a nakonec jsme prohráli těsně 1 : 0. Sestupem ohrožený Prostějov přijel do Holice získat alespoň remízu. V tomto moravském derby naši zahráli výborně a přehráli Prostějov 2 : 0 a to bylo velice důležité. Ve Vítkovicích jsme sehráli vynikající utkání, zejména ve druhé půlce, kdy jsme zcela ovládli trávník, ale domácí brankář v tomto utkání doslova čaroval a tak to byla další těsná prohra 1 : 0. Doma jsme potom hostili NERATOVICE a vítězstvím 2 : 0 byla situace pro záchranu víc než dobrá. Do Třince jsme zajížděli s jasnou taktikou, získat plný počet bodů. Třinec byl v tabulce poslední a na záchranu měl jen teoretickou naději. Do poločasu jsme si vypracovali třígólové vedení, které jsme důsledně bránili na konečných 3 : 1. V tabulce jsme měli 29 mistrovských bodů (sedm bodů od sestupového patnáctého místa) a hostili doma KARVINOU. Po vítězství 1 : 0 neudržel manažer Karviné p. Ryba tíhu porážky a podal po utkání protest na to, že jsou malé branky a tak se muselo přeměřovat. Pochopitelně bez závad a jeden centimetr na výšku byla daň za nerovnost terénu. Přesto tento protest je opravdu ojedinělým výkřikem funkcionáře, který neuměl přiznat sportovně porážku. A přesto tento člověk chtěl kandidovat do nejvyšších fotbalových orgánů! Do konce sezóny se Holice představí doma v utkání s CHOMUTOVEM a ven zajíždí do Pardubic a Mladé Boleslavi. Fotbaloví příznivci se tedy mohou těšit na druhou ligu v Holici i příští rok. Proto zveme všechny příznivce, snažíme se o co nejlepší zázemí při utkání, aby to nebylo jenom sportovní odpoledne, ale také kulturní a společenská akce v naší obci.

Fotbalu zdar!

Václav Novotný

Poezie

Z tvorby našeho místního barda Petra ŠAFRÁNKA jsme tentokrát vybrali několik krátkých veršů, které snad potěší Vaši duši.

ŠETŘENÍ

Šetřete si vaši lásku
Hřejte ji, malou, v dlaních
Vzplane-li někdo náhle jak vích
Najde snad možná štěstí
Však pomíjivé, jak jarní sněh

KRÁSA ŽEN

Dívky mají krásu kopretin. Miluje mne, nemiluje mne?
Ženy mají krásu růží.
Jsou svůdně voňavé a složité.
Staré ženy mají krásu sakur.
Padající růžové lístky jejich moudrosti
krášlí svět.

SNĚNÍ

Těžká vůně šeříků,
rozžaté svíce kaštanů,
ticho omšelých pomníků,
hořké snění básníků.

NOČNÍ ČARY

Horkem letní noc tepe
Ozvěna střevíček klepe
Lucerny mýry lákají
V dáli koncert dávají
Srdce se láskou chvěje
Co se to se mnou děje?

PÍSMENA

A je akord, na city lze hrát
B je báseň, jak lze milovat
C je cíl, kam láska vede
D je dívka spadlá z nebe
E je erb pro čest a lásku
F je vtip jak vyhrát sázku
G je gong, co zní táhle
H je hoře, přijde náhle
I je idol pro milence
J je jizva, bolí tence
K je kadet, padl v boji
L je láska, srdce hojí
M je Múza, co nelíbá
N je nadhled, co nebývá
O je obraz, v duši září
P je pýcha mnoha tváří
R je růže, zraní trny
S je slza v očích smy
T je tuš rozlitá v duši
U je útěk, málo sluší
V je víno mladé mešní
Z je závěr básně dnešní

Petr Šafránek